

บทคัดย่อ

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นภาคพื้นแผ่นดินและภาคพื้นทะเล ภาคพื้นแผ่นดินได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า ไทย และเวียดนาม ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่เป็นไทยและออสโตรเนเซียน นับถือศาสนาพุทธเป็นหลักและคริสเตียน ส่วนภาคพื้นทะเลประกอบด้วย บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ เนื่องจากความหลากหลายของภูมิภาคและความสลับซับซ้อนของการเมืองและสังคมของประเทศทั้ง 10 ประเทศ (ไม่รวมติมอร์เลสเต) นี้เอง จึงเป็นจุดสนใจของผู้วิจัยที่ต้องการศึกษาว่าประเทศเหล่านี้จัดการกับปัญหาต่างๆ อย่างไร หลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ พ.ศ. 2540

จากคำถามการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในซึ่งมีผลต่อการเมือง เศรษฐกิจและการต่างประเทศ รวมทั้งนโยบายของผู้นำต่อการแก้ปัญหาต่างๆ นอกจากนั้นยังได้อภิปรายถึงความสำเร็จระดับชาติทางการเมือง เศรษฐกิจและการต่างประเทศ และความสำเร็จระดับภูมิภาคของแต่ละประเทศด้วย จากจุดประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษามีกรอบแนวความคิดว่า

- 1) ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในมีผลต่อ การเมือง เศรษฐกิจและการต่างประเทศ ของแต่ละประเทศ
- 2) ผู้นำของแต่ละประเทศมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางนโยบายเพื่อพัฒนาประเทศ
- 3) ความสำเร็จและอุปสรรคของแต่ละประเทศ การเมือง เศรษฐกิจและการต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ

ผู้วิจัยพบว่า วิกฤตทางเศรษฐกิจลดชว่นมาจากหลายปัจจัย ปัจจัยใหญ่ในบรรดาหลายปัจจัยคือค่าเงินเกินความจริง ซึ่งเป็นสาเหตุมาจากการไหลบ่าเข้ามาอย่างมากของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และเงินทุนต่างประเทศโดยปราศจากการควบคุม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อบริษัทขนาดใหญ่และหนี้เอกชนในประเทศไทย ทำให้نگลงทุนหวาดผวาระบายไปทั่ว ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยล้มละลายในที่สุด การล้มละลายของเศรษฐกิจไทยซึ่งเป็นปัจจัยภายในได้แผ่กระจายและส่งผลกระทบต่อทั่วเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศอินโดนีเซีย เกาหลีใต้ ถูกกระทบมากที่สุด ฮองกง มาเลเซีย ลาว และฟิลิปปินส์ ส่งผลกระทบต่อปานกลาง จีนแผ่นดินใหญ่ อินเดีย ไต้หวัน สิงคโปร์และบรูไน กระทบน้อยที่สุด ประเทศญี่ปุ่นแม้จะไม่ถูกกระทบมากแต่ก็มีปัญหาในระยะยาว

วิกฤตเศรษฐกิจในบางประเทศส่งผลกระทบต่อการเมือง เช่น ชูฮาร์ดีลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นอกจากนั้นได้เกิดการต่อต้านตะวันตกโดยเฉพาะจอร์จ โซรอส และกองทุนระหว่างประเทศขึ้นในภูมิภาค พร้อมกับ การถอนการลงทุนขนาดใหญ่ของสหรัฐฯ และถูกแทนที่โดยนักลงทุนยุโรป แต่นักลงทุนญี่ปุ่นยังคงดำเนินการอยู่ นอกจากนี้ได้เกิดขบวนการก่อการร้ายและขบวนการแบ่งแยกดินแดนในอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย มาจนถึงปี 2006 ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลอ่อนแอ ถึงแม้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจจะฟื้นตัวแล้วก็ตาม มหาเธร์นายกรัฐมนตรีของมาเลเซียและอาร์โร ปราธานาธิบดีของฟิลิปปินส์ต่างก็ได้แนะนำให้อาเซียนรับผิดชอบในการส่งเสริมให้เกิดตลาดเสรีขึ้นในภูมิภาคเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน สืบเนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจและสถานการณ์ทางการเมืองของแต่ละประเทศ ยังผลให้ผู้นำได้พัฒนานโยบายต่างประเทศรอบทิศทางทั้งทวีภาคีและ

พหุภาคีกับภายในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค เช่น ระหว่างสองประเทศในอาเซียน ระหว่างหลายประเทศในอนุภูมิภาค (กลุ่มลุ่มแม่น้ำโขง บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย) อาเซียนกับเอเชียตะวันออกเฉียง อาเซียนกับสหภาพยุโรป อาเซียนกับตะวันออกกลาง เป็นต้น

ในปี 2549 สมาชิกในอาเซียนบางประเทศประสบความสำเร็จในทางเศรษฐกิจ ทางการเมือง (มีความเป็นประชาธิปไตยและความมั่นคงทางการเมือง) นอกจากนั้นในระดับภูมิภาคอาเซียน ผู้นำอาเซียนได้ประกาศพิมพ์เขียวกฎบัตรอาเซียนให้เป็นขมชนของ “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกภาพ” และ “ดูแลเอาใจใส่และร่วมแรงร่วมใจกันเป็นหนึ่งเดียว” จุดประสงค์หนึ่งของพิมพ์เขียวคือการสร้างอาเซียนให้เป็นประชาคมเศรษฐกิจภายใน 15 ปี ซึ่งนับได้ว่าแต่ละประเทศก็ประสบความสำเร็จในการตกลงร่วมกันเพื่อผลประโยชน์โดยรวม

กฎบัตรอาเซียนนี้จะเป็นแนวทางจะช่วยเร่งให้มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจของภูมิภาค โดยเฉพาะในการเปลี่ยนแปลงภูมิภาคนี้ไปสู่วประชาคมเศรษฐกิจภายในปี 2020 นอกจากนี้ยังนำมาซึ่งความร่วมมือระหว่างประเทศในอาเซียนกับเอเชียตะวันออกเฉียง (จีน ญี่ปุ่นและเกาหลี ในการเป็นหุ้นส่วนร่วมมือกันมากขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งยังสร้างแรงกระตุ้นในการร่วมมือกันทางการค้า การลงทุนและการเงินในอนาคตอีกด้วย) นอกจากความร่วมมือของประเทศในกลุ่มอาเซียนทั้ง 10 ประเทศกับเอเชียตะวันออกเฉียงแล้ว อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ต้องการในการร่วมมือกันมากขึ้นกับประเทศในภูมิภาคนี้ ความร่วมมือในอนุภูมิภาคของบางประเทศในกลุ่มอาเซียน เช่น BIMP-EAGA, GMA และ SIJORI ก็ได้มีการอภิปรายและขยายความร่วมมือกันในการประชุมสุดยอดครั้งที่ 12 และ 13

Abstract

Southeast Asia consists of two geographical regions: the mainland and the maritime section. The mainland section consists of Cambodia, Laos, Myanmar, Thailand and Vietnam. The population of which are primarily Tai peoples and Austro-Asiatic peoples and the dominant religion is Buddhism, followed by Christianity. The maritime section consists of Brunei, Indonesia, Malaysia, the Philippines and Singapore. Due to the diversity of the region and complexity of politics and societies in each of 10 countries, it is very interested to study how these countries cope with the problems after the economic crisis in 1997.

Regarding the research question mentioned earlier the objectives of this research are to study the factors both external and internal which give effect to politics, economy and international relations as well as the leader's policy of each country. Moreover the success both in national and regional level of each country are discussed.

The above objectives will lead to the conceptual frame work of this research to be answered as follows:

- 1) The external and domestic factors give effect to the economy, politics and international relations of each country.
- 2) The leaders of each country play an important role in the road map of national policy leading to development.
- 3) The success and obstacles in politics, economy and international relations depend on the external and domestic factors.

The researchers found out that the economic crisis triggered by several factors, chief among them overvalued currencies caused by the huge influx of foreign direct investment and foreign capital from outside the region which considered as the external factors gave effect to the massive corporate and private debts in Thailand along with the contagion effect of investor panic led to the collapse of Thai economy in 1997. The collapse of Thai economy which is the domestic factors spilled over and gave effect to the other Southeast Asian and East Asian Countries. Indonesia, South Korea were the countries most affected by the crisis. Hong Kong, Malaysia, Laos and the Philippines were also fairly hurt by the slump.

Mainland China, India, Taiwan, Singapore, Brunei and Vietnam were less affected. Japan was not much affected by the crisis but was going through its own long-term economic difficulties. The economic crisis of some countries in Southeast Asia also led to political upheaval, most notably culminating in the resignations of President Suharto in Indonesia and Prime Minister General Chavalit Yongchaiyudh in Thailand. There was a general rise in anti-Western sentiment, with George Soros and IMF in particular signed out as targets of criticism. Heavy U.S. investment in Thailand ended, replaced by mostly European investment through Japanese investment was sustained. Islamic and other separatist movements intensified in Indonesia, the Philippines and Thailand as central authorities weakened until the year of 2006 although the economic situation was recovered. Mahathir of Malaysia and Arroyo suggested that ASEAN's responsibility is to uphold its commitment to free markets and ensure that policies of sustainable development should be concentrated. Due to the economic crisis and political situation of each country, the leaders of all Southeast Asian Countries have developed the omni-direction foreign policies both bilateral and multilateral within the region and between the regions, such as between two members of ASEAN, sub-regional of ASEAN (GMA, BIMP-EAGA, SIJORI) ASEAN and East Asia, ASEAN and EU, ASEAN and Middle East, etc. By the year of 2006 the members of ASEAN seemed successful in economy, political stability and international relations. Moreover, in 2005, at the 11th ASEAN Summit in Kuala Lumpur, a ten-member Eminent Persons Group (EPG) was appointed to examine and provide recommendations on the ASEAN Charter. At the 12th ASEAN Summit in Cebu, the Philippines on 13 January 2007 and the 13th ASEAN Summit in Singapore on 20 November 2007, The Blueprint of ASEAN Charter focused on "One Vision, One Identity" and "One Caring and Sharing Community" were declared by the leaders of ASEAN. One purpose of this blueprint is to create the ASEAN Economic Community (AEC) within 15 years. This is the success of ASEAN members in agreement of common interest. This Charter could provide the means to expedite regional economic integration, particularly in transforming the region into an ASEAN Economic Community (AEC) by 2020. Moreover it brought together the ASEAN+3 (the ten member countries of ASEAN plus China, Japan and South Korea to share more on bilateral and multilateral Cooperation and it will create greater impetus to cooperate in trade, investment, and finance in the future. Apart from China, Japan and South Korea, India, Australia and new Zealand wanted to cooperate more in the Region. Sub-regional cooperations which consist of some members of ASEAN such as BIMP-EAGA, GMA and SIJORI were also discussed and expanded more on cooperation in this two summits.